

„EDINOST“

Izhaja po trikrat na teden v šestih izdanjih ob **torkih, četrkih in sobotah**. Zjutranje izdanje izhaja ob 6. uri zjutraj, večerno pa ob 7. uri večer. — Obojno izdanje stane: za jeden mesec . f. 1.—, izven Avstrije f. 1.50 za tri mesece . . . 3.— „ „ 4.50 za pol leta . . . 6.— „ „ 9.— za vsa leta . . . 12.— „ „ 18.—

Naročnino je plačevati naprej na naročbe brez priložene naročnine se uprava ne ozira.

Posamične številke se dobivajo v prodajalnicah tobaka v Trstu po 3 nč., izven Trsta po 4 nč.

EDINOST

Glasilo slovenskega političnega društva za Primorsko.

„V edinosti je moč“.

Glas iz pokrajine po občnem zboru „Edinosti“.

Kako se pretvarja po židovsko-liberalno! — Kaj je zgodovinska resnica? — Kaj nam kaže statistika? — Namisljena dejstva o povspedevanju slovanstva. — Zakaj se je oglašil „Il Piccolo“? — Zaključek.

(Zvršetek.)

Kaj nam pravi statistika?

Treba pa še pridodati, da se Italijani niso pomnožili sami po sebi, ampak da je njih pomnoženje pripisati v prvi vrsti temu, da so se italijančili Hrvatje. To nam dokazujejo, med ostalim, mnogi kraji, ki so bili še pred par desetletji čisto hrvatski, v kojih pa se sedaj šopiri italijanščina; to nam dokazujejo tudi imena mnogih današnjih Italijanov.

A to se ni dogodilo vsled večje izobraženosti Italijanov, kajti med Italijani Istre sploh ni bilo izobraženosti, kakor je tudi še danes ni. Poitalijančevanje prebivalstva istrskega ima svoj izvor v tem, da se je nekoliko istrskih ljudi učilo v Italiji in se tam napojilo italijanskega duha; da so le-ti ljudje, povrnilvi se na svojo rodno zemljo, počeli siliti italijansko idejo; da so vladali v istrski pokrajini in v istrskih občinah, ko Hrvate in Slovence še ni prošinal duh narodnosti, in da vladni organi ali niso znali ali niso hoteli stopiti na prste tem ljudem; celó udajali so se težnjam teh ljudi čim dalje tem raje ter vzkracali Hrvatom in Slovincem vsakršno svobodnejše gibanje, ko so se jeli vznjati ti poslednji. Tako se godi še danes in v polni meri. Hrvati in Slovenci, rojeni v Istri, ljubeči svojo zemljo in svoj rod, so „agitatorji od onkraj gorá“, torej tujci v deželi, dočim so Italijani iz Italije: domačini, dragi bratje itd.

Ako bi bile c. kr. šolske oblasti v teh poslednjih 30—40 letih zasnovala toliko ljudskih šol za Hrvate in Slovence Istre, kolikor so jih za Italijane; ako bi bila državna oblast zasnovala

hrvatski gimnazij v Istri za Hrvate, a slovenski, recimo v Trstu, za istrske in tržaške Slovence, kakor je ustrojila italijanski za Italijane; ako bi bile c. k. oblasti v vseh svojih uradih rabile tudi hrvatski in slovenski jezik, kakor so rabile italijanski; ako bi bile c. k. oblasti toliko storile za povzdigo poljedelstva, obrti in trgovine med Hrvati in Slovenci, kolikor so storile med Italijani; ako bi se bile c. k. oblasti sploh pobrigale za duševni razvoj in telesno blagostanje Hrvatov in Slovencev, kakor so skrbele za Italijane; ako bi bile postopale enakomerno proti jednim in drugim: potem se Hrvatje in Slovenci Istre gotovo ne bi bili poitalijančevali. Naj le dajo c. k. oblasti še danes Hrvatom in Slovincem razumno toliko, kolikor imajo Italijani, naj popolne, kar so zamudile, naj se uredi šolstvo na podlagi materinega jezika učencev, naj se oživotvori jezikovna ravnopravnost v uradih in v vsem javnem življenju; duhovniki, učitelji in uradniki naj se vzgoje tako, da bodo mogli in hoteli občiti hrvatski in slovenski z narodom hrvatskim in slovenskim in da bodo imeli srca za ta narod, naj se poskrbe sredstva za duševni razvoj in telesno blagostanje tega naroda: pa se preneha poitalijančevanje Istre, in ista se povrne sama sebi, da bode zopet, kar — je bila!

Namisljena dejstva o povspedevanju slovanstva.

„Il Piccolo“ navaja tudi namisljena dejstva za svojo trditev o povspedevanju slovanstva v Istri.

Naravnost bodi povedano, da ni res, da so se zemljiške knjige poslovenile, ampak dalo se je le nekoliko prostora tudi slovanskemu jeziku. Kako so se „poslovanila“ sodišča, to nam kaže porotno sodišče v Rovinju, to nam kažejo italijanski ali celó nemški spisi in pozivnice za čisto hrvatske in slovenske stranke, to nam kažejo uradniki na

sodiščih, ki ne znajo ni hrvatski ni slovenski, dočim ni nijednega sodišča v Istri, niti v Trstu, kjer ne bi moral vsakdo znati hrvatski ali slovenski. Naredba o dvojezičnih tablah je izdana ali ni izvršena, izvzemši jeden sam slučaj. Slovanske šole se ustanovljajo tako, da je v Istri blizo dvajset tisoč hrvatskih in slovenskih otrok, ki nimajo nikake šole; da je tisoče družin, ki morajo zahajati v italijanske šole; da v vsej Istri in v vsem Primorju ni nijedne hrvatske ali slovenske srednje šole; da je v mestu tržaškem preko 2000 slovenskih šolskih otrok, a nijedne slovenske šole; da so pomorske, obrtne, trgovinske šole samo italijanske. C. kr. uradnikom je po temeljnih zakonih dolžnost, in morda tudi po posebnih naredbah viših oblasti, da poznajo „slovanski“ jezik; to dolžnost imajo že skoro 30 let; da-li pa odgovarjajo tej dolžnosti, odgovor na to prepuščamo samemu židovsko-liberalnemu listu, kojega patroni gotovo dobro poznajo mnogo državnih uradnikov. Vsaj tu morda vendar ne bode lagal židovsko-liberalni vrlina. Ako se zahteva, da občinska oblast tržaška mora spoštovati slovanski jezik, potem se od iste ne zahteva družega nego spoštovanje zakonov, ki obstoje tudi za to občino! Kako pa to dela občina tržaška, koja je za sedaj še v Avstriji? — Tudi na to prepuščamo odgovor liberalnemu židovčetu.

Kaki in koji so še drugi na tisoči dejstev, ki pričajo, da c. k. vlada povspedejuje poslovanje v Istri in v Trstu, to pa je zamolčal „Il Piccolo“. Sodé po onih, koja je navel, smemo si misliti, da nima nikakega, a najmanje pravega.

Zakaj se je oglašil „Il Piccolo“?

Ob zaključku se „Il Piccolo“ sam izdaje, zakaj je napisal ono svojo vest.

Poznana je metoda italijanskih poslancev v

skoro sledili in skoro postanem sam svoj tu dole. Potem pa se vzameva in novo življenje začne se pod našo streho, kjer vlada sedaj žalost in tuga. Tega pa ne veruj, da bi bilo pri nas tako, kakor čenčajo ljudje: tu ne straši, Jerica, tu ni zmajev in prokletstva, marveč tu bije srce moža, ki te vroče ljubi do poslednjega utripa!

„Tudi sredi strahov in pošasti živela bi s teboj, moj ljubi Andrej, noč in dan! Ne bojim se zmajev, ni prokletstva, kjer bivaš ti, kjer živi za me tvoja ljubezen!“ odgovarjalo mu je tedaj tudi dekle in srečna sta bila oba, da se smeta ljubiti ljubeznijo, kakoršne bi ne pojml morda svet in kakoršne ni mogel pojmiti menda tudi Andrejev oče. . .

Isto noč pa se je pripetilo v mlinu zares nekaj groznega, strašnega.

Ko je legla noč po Samini in sta počivala že davno Nežika in Janezek, sedela sta stari Groznik in Andrej še vedno ob ognjišču, pletla koše in se pogovarjala o tem in onem. Zunaj je že sijala luna; ko sta se pripravljala k počitku, bilo je okolo polnoči. H kratu je rekel stari Groznik:

„Ako pa že le hočeš, pa se oženi se svojo Jerico, Andrej, saj jaz tako ne bodem dolgo.“

„Le pustite, oče, ne bodem se ženil, izgubil sem veselje. . .“

(Zvršetek pride.)

PODLISTEK.

Divja trta.

Spisal Ivan Fajdiga.

(Dalje.)

V teku časa pa se je vendar pojavilo pri Groznikovih nekaj, kar je v enem pogledu opravičevalo minulo govorčenje. Groznik postajal je od dne do dne otožnejši in malomarneji za svoj posel, a njegove žene lotila se je poleg tamne melanholije še neka druga bolest, koji ni našel pravega izvira — lotil se je je neke vrste somnambulizem. Redno vsako noč preko polnoči je vstajala iz postelje, hodila po mlinu, opravljala ondí posel mlinarja z nenavadno natančnostjo, podajala se pod streho in konečno povspevala se tudi na isto in obsedala na njej. Mnogokrat v mesečnih nočeh čepela je v nočni opravi na skrajnem robu strehe in zrla s sklenenimi rokami pred-se, mej tem, ko je ropotal mlin in je grgrala voda v globočini. Mnogokrat planila je istotako o polnoči iz postelje in divjim krikom besnela po hiši, po mlinu in po samotni dolini okrog, bežeča pred pošastjo, koja je zrla njena bolna domišljija. Konečno zblaznela je popolnoma in nekoč našel jo je stari Groznik utopljeno pod mlinskimi kolesi.

Poslej postal je do cela teman in čmeren in prepuščal je gospodarstvo in mlin svojemu sinu Andreju. Hodil je vedno molče okrog, a se lotil

ognjišča, da tako nadomesti spomin svoje žene. Gospodnje ni več maral pod svojo streho in dasi je videzno branil sinu vzeti deklico, koja je ljubil Andrej iz vsega srca, vendar je v istini sovražil poslej vsa k žensko lice in se ga branil v hišo.

Največjo skrb obračal je na svoja bolehná otroka Nežiko in Janezka in trpečim srcem gledal, kako mu sahneta in veneta, podobna cvetkam brezi krepilne rose.

Baš v isti dan, ko je vsadil pod oknom divjo trto, dejal je popoldne Andreju:

„Da ju doleti jednaka usoda, kakor mater, mojo rajnico, to dobro vem, saj je že bila čudna, ko sta otročeta zagledala svet. In zdaj se uresničuje na njiju, česar sem se vedno bal, baš videl, ko pride noč — —“.

„Molčite mi oče o tem, govoriva rajše o čem drugem!“

„A vendar bi rad vedel, kje je vir vsemu temu; je-li morda res, kar se je govorilo o Samini? Kaj praviš, Andrej?“

„Ne vem, ker ne morem vedeti. A včasih se mi dozdeva, da se nahaja na našem domu nekaj, česar ne poznajo drugi domovi — morda se tudi motiva. . .“

„Včasih sem že mislil. . .“

„Tiho bodite, oče.“

Svoji Jerici pa je često rekel Andrej:

„Potrpiva z očetom, Jerica. Odkar so umrli mati, postali so tako čudni. Mislim, da jim bodo

parlamentu dunajskem. Kadarkoli je spregovoril koji Hrvat ali Slovenec, navedši opravičene želje in pritožbe, hitro se dvigne koji istrski ali tržaški italijanski poslanec — tudi če nima nobenega dokaza —, bodisi da označi **dokazane** resnice kakor laži, obrekovanja, sumničenja, bodisi, da jadicuje in izražuje želje od strani Italijanov. Tako se dela po določenem načrtu in dogovorno z izvestnimi krogi iz Primorja. Nekolikokrat se je dogodilo, da noben Italijan ni odgovarjal na govore Hrvatov. V takih slučajih je takoj nastal krik po poluzbenih listih, ali pa vsaj opomini do italijanskih poslancev, zakaj se niso oglasili. Hočejo tako, da morejo reči potem, da se tožijo jedni in drugi, da je torej obojim jednako pravo ali krivo, in da treba, da ostane tudi v bodoče tako kakor je bilo do sedaj. Ne gleda se ni malo na to, da jeden govori resnico, drugi palaže ali vsaj zasukava.

Podobno se dogaja tudi drugod v našem javnem življenju. Tako je tudi z govorom posl. Spinčića na občnem zboru „Edinosti“, ter z dotično vestjo lista „Il Piccolo“. Ta list je napisal ono vest samo zato, da izvestni krogi morejo reči: Slovanske novine trdijo to, italijanske pa ravno nasprotno; ni treba torej verjeti ni jednemu ni drugemu, hodi se srednjo pot, pravično se postopa z obojimi! — Pri tem pa se ni najmanj ne ozira na dejstvo, da prvi govore resnico, drugi pa, da pretvarjajo resnico, da lažejo.

To je umetno sredstvo gospode Italijanov vsega Primorja, rabljeno dogovorno z izvestnimi krogi. To sredstvo je že mnogokrat rešilo iz neprilike Italijane in izvestne kroge, a to sredstvo naj bi ne bilo in bi tudi ne smelo biti nepoznano c. kr. osrednji vladi.

Zaključek.

Kar je poslanec Spinčić rekel na občnem zboru „Edinosti“, to ni niti tajno niti umetno sredstvo. Glavno, kar je povdarjal bolnim srcem, je to, da se Trst in okolica poitalijančujeta grozno naglo, ter da ne bode trajalo dolgo, da se poitalijančita popolnoma, ako se nemudoma ne pride v okom temu poitalijančevanju. Na to se ni oziral „Il Piccolo“. To je zamolčal raje, kajti ve, da je resnica, koje ne more petajiti niti židovska drzovitost. Od leta 1850 nimamo statističkih podatkov. Imamo jih pa od leta 1857 in 1890. V Trstu in njega okolici bilo je leta 1857 37% Italijanov, leta 1890 pa 75%. Leta 1857 52%, leta 1890 20% Slovencev. To so številke, ki govore glasneje, nego vsi največi in najbolji govori. Temu ne morejo oporekati niti „Il Piccolo“, niti njegovi zavezniki, niti njegovi zaščitniki. V teh številkah se nam najizraziteje kaže pogibelj za tržaške Slovence in istodobno za slavno vladajočo hišo.

Videant consules ne quid res publica detrimenti patiatur!

In to brez odlašanja, ker sicer bode prekasno.

Shod volilcev v Šmarji pri Kopru

dne 19. julija 1896.

Večkrat že bil je v tem listu oznanjen shod volilcev v Šmarji, pa elementarne nezgode so ga preprečile parkrat, da se ali volilci niso mogli sestati in zbrati skupno, ali pa ni mogel dež. poslanec Jos. Kompare do njih. V nedeljo dne 19. t. m. pa je vendar prišel pričakovani in zaželjeni dan.

Šmarje je prav prijazna vas blizo Kopra, ležeča proti jugu, na hribu, ki se steza v jadransko morje, ter spada v veliko občino pomjansko. V nedeljo se je odela vas prav praznično. Ob urodu v vas bil je lep slavalok, okrašen z velikimi in malimi trobojnicami. Tudi postopje, ki je prej služilo kakor šola, je bilo lepo okrašeno slovenskimi zastavami in zelenjem.

Ob 3½. uri pcdal se je deželni poslanec J. Kompare, obdan tovariši okolnih župnij, v prostano bivšo šolsko dvorano, ki je bila odičena malimi trobojnicami. V lepem zelenju pa je bila velika slika presv. cesarja. Takoj za poslanca napolnila se je dvorana do zadnjega kotička. Tu ni bilo mladine ali starčkov ali starih ženic, ampak sami resni postavni možki obrazi, kojim nisi čital z lic prazno radovednost, marveč resnobno ukažljivost.

Gosp. poslanec je kratko pozdravil udeležence iz vseh strani širne županije pomjanske, ki so pri vseh vremenskih neugodnostih vendarle prihiteli na shod, uvaževaje imenitnost shodov in kazaje zanimanje za našo narodno stvar. To je hvalevredno, pa tudi spodbudljivo ne le za poslance, ampak tudi za ljudstvo.

Na vsakem shodu pa treba razpravljati naše stvari redno, resno in točno. Radi tega treba nekega, ki vodi razprave; ta je predsednik shoda, zato predlaga, da se predsednikom izbere veleč. g. Josip Tomšič, župnik pomjanski, kojemu so v teh krajih dobro poznane osebe in razmere, ki se je tudi mnogo in vsestransko trudil, da je prišlo do tega shoda. Na to so volilci z vsklikom odobrili ta predlog.

Prevzemši predsedništvo, spregovoril je veleč. g. Tomšič po priliki tako-le:

Častno mesto predsedništva, ki ste mi je poverili ravnokar, me opominja, da se vam, čestiti volilci, pristrčno zahvalim na tem zaupanju! To zaupanje pa je za-me toliko bolj častno, vspodbudljivo in važno, ker je ta prvi shod v širni naši županiji. Dobro je, da se shajamo, da poučimo eden drugega, da se spoznavamo, ter zaupno izražamo svoje želje glede narodnih in gospodarskih zahtev našega naroda v Istri. Mi ne moremo in ne smemo povsodi sami se svojimi zahtevami, zato pa nam je ustava dala pravico, da izražamo svoje zahteve potom svojih poslancev, koji jih izražajo, se vojujejo zanje orožjem zgovernosti v deželnih in državnih zborih. Kdor dela pravično in pošteno, ta se ne boji svetlobe, se ne skriva v noč, ni drugim za hrbet, ampak je pripravljen povsod javno govoriti o svojem delovanju, javno poročati, zagovarjati, braniti svoje stališče. Resnica in pravica je zvezda-vodnica poštenjakov v vsem njih delovanju. Prav radi tega potrduil se je tudi zastopnik kmetskih občin okraja koperskega — tedaj naših krajev in nas — ki je bil s čestitim sodrugom dr. M. Trinajstićem, županom bužetskimi, pred letom dnij voljen v deželni zbor, danes semkaj, da iz oči v oči poroča o svojem delovanju v zadnjem zasedanju dež. zbora istrskega.

Tu je tedaj naš gosp. poslanec J. Kompare, dekan osapski, kateri bode poročal najprej o svojem in tudi svojih tovarišev poslancev delovanju. Saj delujejo vsi kakor en mož, zložno, v prosep in blagor našega ljudstva. Ker ni danes vladnega zastopnika tu, — kakor bi prav bilo, da bi prišel — vam ga ne morem predstaviti; zato pa pozivljam č. g. poslanca, da poroča. (Pride še.)

Politiške vesti.

V TRSTU, dne 24. julija 1896.

Res počasna je naša hoja do ravnopravnosti. V „Slovenskem Narodu“ čitamo namreč: „Danes smo dobili prvi slovenski dopis tega urada (poštne hranilnice). Veseli nas ta trohica jezikovne ravnopravnosti itd itd.“ Torej sedaj še le je prišel poštnohranilnični urad do spoznanja, da v zdržewa slovenski deželi ima tudi nekaj pravice slovenski jezik, sedaj še le, ko imamo svojo ustavo že nad tri desetletja in državne temeljne zakone o ravnopravnosti narodov in jezikov istotako tudi že blizu tri desetletja. Res počasna je hoja ravnopravnosti do nas Slovencev! In ako se tako godi v osrednji pokrajini, kjer je kulturno središče vsemu narodu, in kjer je tudi osredotočena moč in delavna sila naroda, kjer so v množini razumnštva reprezentovane vse moralne sile naroda — ako se tam godi tako, kaj pa naj po-rečemo mi, kojim ne hote privoščiti niti skromnega kotička v sijajni dvorani onih, ki imajo oblast v rokah po načelu „Beati possidentes“, mi, ki ga nimamo zagovornika nikjer, nego pri Bogu in pa v zavesti o svojem pravu?!

A to je preznačilno, ne le za obstoječe odnošaje, ampak tudi za našo, kmalo bi rekli, oslovsko — potrpežljivost, da se moramo še „veseliti“, da nam take drobtinice prihajajo sedaj in da ne treba čakati do bodočega stoletja na veliko srečo, sestoječo v tem, da je poštnohranilnični urad v slovenski Ljubljani izdal slovenski dopis! Kdor bi hotel več zahtevati od nas v pogledu skromnosti, ta pa res ne ve razlike med slovansko in — oslovsko potrpežljivostjo.

Vrenje v Makedoniji. V gnjili Turčiji vre zopet po vseh koncih in krajih. Še ni „pomirjena“

Armenija, sleherni dan prihajajo grozovite vesti s Krete in sedaj se dviga tudi Makedonija. O tem vrenju poročajo včerajšnjega dne z Dunaja: V tem, ko službeno poročila, prihajajoča iz Carjegrada in iz Soluna, nastojajo tajiti važnost dogodkov v Makedoniji, prihajajo z druge zanesljive strani iz Soluna vesti, ki zatrjujejo, da se po Perimskem hribovju že nekoliko časa klatijo močne tolpe upornikov. Zagotavlja se, da so bile poslednje dni krvave praske med turškimi vojaki in uporniki. Vojaki da so sicer vrgli ustaše, le-ti pa so se umaknili v gorovje, kjer je ni ne poti ne steze. Na obeh straneh padlo je o teh praskah nekoliko mož. Uporniki so oboroženi jako dobro in imajo dovolj streljiva.

Različne vesti.

C. k. namestnik vitez Rinaldini odpeljal se je minoli četrtek popoldne z brzovlakom v Beljak. Od tam se poda baje dne 1. avgusta na Jezero na Koroškem, kjer nameruje ekselencia prebiti svoj poletni dopust.

Osebnost. Bivši višji državni pravdnik v Trstu dr. Adalbert Gertscher (Grčar) odpotoval je na Dunaj na novo svoje mesto kakor svetovalec ministerstva za pravosodje. Na postaji so se poslovili od odhajajočega svetovalca razni viši sodni uradniki, med njimi predsednik prizivnega sodišča vitez Kidinger.

Imenovanja. Naučni minister imenoval je učitelja veronauka na ljudski šoli Borgo San Martino v Pulju, Curta, začasnim glavnim učiteljem učiteljskega v Kopru.

C. kr. namestnik je imenoval namestniškega kancelista Frana Mlekuša okrajnim tajnikom pri c. kr. okrajnem glavarstvu v Kopru in kancelista okrajnega sodišča v Vodnjanu, Vilibald Bosa (Božič), namestniškim kancelistom.

Občni zbor pol. društva „Edinost“ se bode nadaljeval dne 2. avgusta. Rešiti bode one točke, ki niso prišle na vrsto na zadnjem občnem zboru. O položaju bode poročal posl. dr. Laginja.

Ciril-Metodov dar. Plačavši letnino gospa M. Juglić, darovala je 1 krono.

Preselitev okrajnih zdravnikov za uboge. Zdravnik za uboge X. zdravstvenega okraja (novo pristanišče in Škorklja) bode stanoval od 24. avgusta naprej v ulici Stadion hšt. 6. — Zdravnik za uboge VIII. zdr. okraja (Farneto in Loujera) preseli se s 24. avgustom v hišo št. 37/A na Acquedottu. — Zdravnik za uboge V. zdr. okraja (Sv. Jakob) bode stanoval od 24. avgusta naprej v hiši 2/A ulice della Guardia.

Krščanska in nekrščanska žena! Blagodejni upliv krščanske vere in krščanske prosvete na razvoj družbe človeške se morda nikjer ne kaže tako očitno, nego v razliki stališča krščanske in nekrščanske žene. Da, reče se lahko, da je še-le krščanstvo postavilo ženo na ono stališče, ki je dostojno nje same kakor božjega bitja, na stališče, raz katero more vsrčiti svoj veliki vzvišeni poklic. Spoštovanje do žene, to je znak krščanstva, sad krščanske posvete, posledica načela krščanske ljubezni. V nas je žena enakoveljavna tovarišica možu, cenimo jo, ker vemo, da je od nje zavisna vzgoja posamičnika in vzgoja naroda. Krščanski narodi poštevajo ženo kakor prevažen činitelj v razvijanju človeštva. Koli vzvišeno je stališče naše žene nad stališčem, recimo, mohamedanskih žen! Pri nas božje bitje — tam blago, kojim se trguje, last onemu, ki ima dovelj denarja, da jo more kupiti. V nas je ženi poverjena vzvišena prečastna naloga, tam je le sredstvo za utolaženje strasti. Kolika razlika! — Do teh misli nas je dovelo prežalostno dejstvo, da je celó vlada najnaprednejše države v Aziji, v Japonskem, dovolila siromakom, da smejo tržiti — se svojimi hčerami. Na Japonskem je namreč letos jako velika beda, ker je riž slabo obrodil. In tako prodajajo sedaj siromašni roditelji svoje hčere imovitim Japoncem kakor „druge žene“. Cena ženski — koja pa ne sme biti izpod 11 let — je le 11 gld., dočim jej je cena v navadnih časih 480 gl. Pogodba se sklepa pred sodiščem. Po treh letih mora kupec odpustiti devojko, ako se mu povrne denar, ki ga je izdal zanjo. Po šestih letih je svobodna zopet tudi brez povračila denarja. — Svobodna! Ali pa more ta žena postati ona krščanska žena, pred kojoj se mora spoštovanjem klanjati mož? Nikdar! Saj je le predmet za kupčijo, saj je le sredstvo za ugajanje človeškim

strastim. Saj ona ni vzgojevalnica in učiteljica naroda, ampak le „blago“ pohotnega moža! Blagor naši ženi, da sta jo krščanska vera in krščanska prosveta povzdignili na višino ženske dostojnosti, pravega ženskega poklica in pripoznavanja nje velike naloge, koje jej je vršiti v človeški družbi. V nas je ne more biti bēde, ki bi se mogla dotakniti vrednosti in časti žene, pri nas je ne more biti sile, ki bi mogla potisniti ženo na nižavo predmeta za kupčijo: naša žena ne more pasti, ker jo podpira našo večnosveto vere krščanske. Seveda govorimo tu o „ženi“, kakor o ukupnosti nje spola; ako pa so padle v blato posamičnice, padle so, ker so hotele pasti.

Žene slovenske! Zavedajte se visokega stališča, na katero Vas je postavila previdnost božja! In ne pozabite, da vam to častno in vzvišeno stališče naklada tudi velike dolžnosti toliko do moža, ki se ne postavlja in se tudi ne sme postavljati nad Vas, kolikor tudi do lastne domovine, koja sme zahtevati od Vas, da jej vzgojite poštenih mož in kremen-značajev! Žene slovenske, ne pozabite na svoje dolžnosti, do svoje domovine! In posebno tebi, ženska iz razumnštva, tebi je dolžnost, da prednjačiš svojim priprostim tovarišicam z dobri: vzgledi! Ti jim kaži, kake so dolžnosti krščanske in narodno-patriotiske žene!

Slovenski delavci, zapomnite si! Zadnji „L'operaio“ je priobčil nastopni sestavek z ozirom na shod poslanca Pernerstorferja:

„Vsprejemamo drage volje nauke, koje je tako sijajno razvil nemški poslanec Pernerstorfer in navdušeno odobrujemo njegova ognjevit izvajanja proti izkoriščevalcem dela in proti kratilecem ljudskega prava. Obžalujemo pa, da se je ta dolgi in učeni govor v italijanskem mestu izustil v jeziku, katerega naši someščani sploh ne razumijo, kajti vsled tega naši delavci, ki so bolj kakor katerikoli drugi potrebni pouka o bistvu socializma, ne morejo pridobiti ničesar.

Obsojamo pa brezpogojno in odkrito korak osnovnega odbora shoda na „Mondo nuovo“, ki je razglasil oklice celó v slovensčini, katere v Trstu ne razume nihče, niti Slovane ne.

A tega ne pravimo iz sovraštva do katerekoli narodnosti, koje spoštujemo in jo bomo spoštovali vsikdar, samo ako ne bode hotela motiti kar je našega, ampak ker Slovani v Trstu ne reprezentujejo politiško-socialno misel, odgovarjajočo novi dōbi. Kajti Slovani v Trstu, v Istri in na Goriškem so reakcionarni, ali pa klerikalni, sovražniki napredku, omiki in, po naravni posledici, tudi socializmu. In konečno radi tega, ker Slovani tu med nami vstvarjajo narodno strankarsko, proti-italijansko in proti-nemško orožje iz vsega, kar jim prihaja v roke, neizvzemši socialistiško agitacijo. In če oni prihajajo na ljudske shode, na kojih se poučuje o zdravih, poštenih in liberalnih aspiracijah nove družbinske šole, storé to le radi tega, da si skujejo jedno orožje več za trdo bitko, koje bljeje proti omiki iz jedinega in samega namena, da poslovanijo zemlje, ki niso njih. Kadar spremené Slovani v teh naših pokrajinah svojo zunanost; kadar vsprejmejo naše nauke; kadar bodo razumeli visoki pomen naših idealov: tedaj, tedaj še-le bodo imeli pravico do mesta v družbi svobodnih in napredujočih narodov. Dotlej pa, dokler bodo imeli svojimi inspiratorji in zastopniki Spinčiče, Mandiče, Nabergoje in Dollenze, večne proklinjevalce pameti, kričali bomo neprestano in na vse grlo: „Vade retro Satana!“

To so brezobraznosti, kakoršnih ne bi moglo napisati pero, ki se resno bavi se socialnim vprašanjem in ki ima poštene namene z delavskim stanom, ampak zagrešiti jih je morala le duša, prodana lažiliberalmi kliki židovsko-italijanski. Na to bode trebalo odgovoriti prav pošteno. Slovenske delavce pa prosimo za danes, da si zapomnijo ta zasramovanja, zalučena jim v obraz od poznanih hinavcev. Kajti le hinavci so to, ki priporočajo drugim mednarodna načela, sami pa se kažejo najhujše narodne fanatike celó ob takih prilikah, ko nikdo med udeleženci ni mislil na politiko, ampak so se sešli, da bi ukupno mistili na ukupne potrebe!

Nadaljni koraki. Iz Rojana nam pišejo: Sporočiti Vam moram, da je prečastiti naš župnik

sedaj ubral drugo pot, da pride do svojega toli zaželenega cilja: do italijanskega propovedovanja. Uvidel je menda, da je vendar nekoliko nevarno, ako bi hotel iz lastne inicijative uvajati razne novotarije. Zato je nastopil pot prošnje. To je: drugi naj zaprosijo, kar si želi on sam. Poiskal si je par nezavednežev v naši župniji — med temi nekega Piščanca, po domače Klobasa —, da nabirajo po Rojanu podpise za uvedenje italijanske propovedi v cerkvi rojanski. No, ti krošnjarji menda niso posebno srečni, kajti — kakor čujemo — so le redki oni, ki so običali na limanici poitalijančevanja naše cerkve. Pravijo celó, da je gori imenovani Piščanec moral nekje prav urno gibati svojega rojstva kosti, ako se je hotel rešiti — pred žensko metlo! No, oni pa, ki nabira podpise po Belvederju, niti ne spada v našo župnijo! Gospod župnik! Ali menite, da sme po naši župniji — sejati nemir vsakdo, komur se le zljubi? Ali ne bi bilo lepše, da bi lepo računali z nami župljani?! Danes sicer ne vemo še, kolike zasleplencev ujamejo nabiralci podpisov za poitalijančenje naše cerkve, ali to vemo in to povemo tudi gospodu župniku na ves glas, da bode odpor z naše strani takoj jak, da ga ne premore veleč. g. župnik, vzlic vsej lastni mu energiji. S tem nismo hoteli napasti veleč. g. župnika, ali govorimo odkrito, ker smo uverjeni, da je bolje za nas in tudi za g. župnika, ako so jasni računi med nami.

Škofa na obisku. Iz Ljubljane pišejo predvčerajšnjega dne: Premil. knezoškof goriški dr. Alojzij Zorn in pa novi škof tržaško-koperski Andrej Šterk dospela sta včeraj popoldne na obisk našega knezoškofa dr. Missie. Ob 1. uri poklonil se je stolni kapitelj škofom. Popoldne so cerkveni dostojanstveniki obiskali knezoškofijski grad Goričane. Danes (22.) vrnil se je goriški mitropolit s svojim tajnikom v Gorico, tržaški škof pa se je odpeljal v kopelj v Beljak.

Izlet na Razdrto. Mogoče je, da si je kdo sam najel voz, ne da bi odbor „Sokolov“ znal o tem. Tudi te morebitne izletnike prosimo nujno, da bi prišli pred 5. uro zjutraj pred kavarno Commercio, kjer se dogovorimo o redu, kojega naj bi se držali vsi tržaški izletniki. Kosilo je naročeno v Mušičevi gostilni v Senožečah. Posebno pa bedi povdarjeno, da odidemo na vsak način, tudi če bi malo dežilo. Saj v sedanjosti dobi leta dež itak ne traja dolgo.

Na veselo svidenje torej jutri zjutraj pred 5. uro v kavarni Commercio!

Le v Škedenj jutri! — kjer priredi pevsko društvo „Velesila“ svojo veliko veselico s plesom na dvorišču gospe Drag. Sancin (Nemec) s sledečim razporedom: 1. Jenko: „Naprej“, godba. 2. Volarič: „Vesela družba“, mešani zbor. 3. Majcen: „Slovenske cvetlice“, godba. 4. Venček: „udara tamburaški zbor. 5. Vilhar: „Domovini“, mešani zbor. 6. „Lepa naša domovina“, godba. 7. „Slavjanka“, udara tamburaški zbor. 8. Laharnar: „Ženin kos“, mešani zbor. 9. Majcen: „Spomlad“, valček, godba. 10. Farkaš: „Ruski ciganski valček“, udara tamburaški zbor. 11. Vesela igra v jednom dejanju „Ultra“. 12. Koračnica, godba. Zatam ples in svobodna zabava. — Pri veselici bode sodeloval novoustanovljeni mešani zbor pod vodstvom pevovodje g. Val. Pižon-a in tamburaški zbor. Med veselico in pri plesu svirala bode veteranska godba, pod vodstvom g. F. Majcena.

Vstopnina: na veselico za odrasle 30 nvč., za neodrasle polovica, sedeži 10 nvč.; na ples 40 nvč. — Pričetek točno ob 6¼ uri pop., konec ob 8. uri zjutraj.

K obilni udeležbi uljudno vabi ODBOR.

Napad na Splitskega „Sokola“. Tržaški „Sokol“ imel se je povodom svojega izleta v Devin boriti sicer z raznimi neprilikami, izvirajočimi iz tega, da se je poslednji trenotek „pokvaril“ stroj najetega parnika, kljubu temu pa se na obrežju zbrana italijanska množica ni upala drugo, nego tu pa tam rogati se izletnikom neslanimi in brezobraznimi besedami. Górze pa se je dogodilo splitskemu „Sokolu“, ki je bil priredil minole nedelje izlet v Omišalj. Lahonska sodrga je napadla izletnike kamenjem in došlo je do prave bitke, v kojoj so morali poseči orožniki. Kakó se je moralo goditi o tej priliki, razvideti je celó iz naslednjega službenega poročila, došlega iz Splita o tem

napadu. To poročilo izvestno blaži dogodka, kakor obično vsa službena poročila, kadar gre prikrivati grehe Italijanov. Vendar pa je še iz tega poročila razvideti, da je moral biti napad na izletnike skrajno surov.

Dotično službeno poročilo slove:

„V nedeljo (19.) popoldne bil je s parnikom „Dinara“ društveni izlet iz Splita v Omišalj. Tega izleta udeležil se je tudi jeden del splitskega sokolskega društva. Izletnike in „Sokole“ je občina Omišalj vsprejela najprijaznije. Vse popoldne minolo je v najlepšem redu in tako kakor je bilo določeno v programu. Ob 8. uri zvečer pričeli so se izletniki vkrcavati na pomolu, da se popeljejo domov. Poslednji prišedši „Sokoli“ poslavljali so se od Omišlja z „živio“-klici, kar je nekatere osebe, pripadajoče najnižim slojem, razburilo takó, da so pričele metati kamenje na „Sokole“. To je povzročilo mnogo strahu med izletniki na parniku „Dinara“. Med izzivajočimi osebami in nekaterimi Splitskimi navstal je pretep, kojemu pa je orožništvo napravilo konec. Orožniki so iztirali ljudstvo iz pomola in potem je mogel parnik odpluti, ne da bi ga kdo nadlegoval. Parnik je došel ob 10. uri zvečer v Split.

Ta izgred ni imel nikakoršnega politiškega pomena. Kazenska preiskava proti izgrednikom je pričela“.

Takó službeno poročilo. Iz tega razvidi sleherni, da naši nasprotniki kričé vsikdar na vsa usta, da ta ali oni izgred nima politiškega pomena, ker so izgred povzročili — sami. Tako so tudi o tej priliki vestno poskrbeli, da se je sporočilo o tem najnovejšem junaškem činu „ávíte colture“ na vse kraje sveta, v prvi vrsti pa seveda na Dunaj: „Ta pretep nima nikakoršnega politiškega pomena!“ Taktika naših dragih sozemljanov je že od nekdanj ta, da nas dolže narodne strasti tudi ob takih prilikah, ko se nikomur ne sanja o politiki in narodnosti. In tudi ob tej priliki bi storili takó, ako bi imeli le senco kake opore za trditev, da so izgrede povzročili „Sokoli“. Ker pa take opore nimajo, so hiteli v svet z zatrdilom, da ves ta dogodek nima nikake politiške važnosti. Mi pa pravimo, da jo ima, ker smo uverjeni, da so napali „Sokole“ le iz narodnega sovraštva.

In tudi službeni list bi nemara govoril drugače, ako ne bi bilo jasno, da so bili napadalci Italijani. Ako bi bila le mrvice krivde na strani naših, to bi deževalo tendencioznih poročil o slovenski nestrpnosti, o slovenskem barbarstvu itd., a na Dunaj bi poslali cel spis, v kojem bi se slikali kakor nesrečne, tlačene žrtve hrvatske surovosti, ki gazi v blato tisočletno ávito colturo in prosveto, s kojoj osrečuje „latinstvo“ — „slovensko barbarstvo“. Ker pa so sinovi „ávíte colture“ sami povzročili tudi ta najnovejši surovi napad, jih je sram, in ker se sramujejo, porivajo po stari svoji navadi — kakor svoječasno ob izgredih v Istri — na pozorišče „najnižje slojeve ljudstva“, in kjer nastopa „na komando“ takó ljudstvo, tam — seveda izgredi ne morejo imeti „politiškega pomena“.

Iz Pomjana nam pišejo: V noči od 19—20. t. m. obesil se je v Laboru, občine Pomjanske, 70letni starec Jožef Lovrečič pok. Matija. Kaj je gnalo premožnega moža v smrt, se ni moglo dognati. Najbrže se mu je zmešalo. Isti se je vrgel pred dnevi v neko lokvo, ki pa je bila preplitva, da bi se bil mogel utopiti.

Družba sv. Cirila in Metoda v Ljubljani je od 21. marca do 18. julija t. l. prejela doneske: (Konec). Možka podružnica v Kranju 53 gl.; č. g. Avguštin Skočir, kurat v Gradcu, 5 gl. kot mesečni prispevek; litijske Slovenke 200 gl. pokroviteljnine; litijsko-smartinske Slovenke 100 gl. pokroviteljnine; Narodna družba v spomin pok. dijaškemu očetu Luki Jeranu 10 gl.; vesela družba v mlinu 12 gl. 39 nvč.; č. g. Fr. Jeršič izpod Šentjurja 2 gl.; iz nabiralnika v Svetinovi gostilni v Žirovnici 16 gl.; g. prof. Maks Pleteršnik 5 gl.; č. g. dr. J. Svetina 3 gl.; dva Notranjca 10 gl.; ženska podružnica v Kranju 74 gl.; g. A. Mesar iz Livka p. Kobaridu 31 gl.; akad. podružnica v Gradcu 100 gl. pokroviteljnine; čč. gg. mariborski bogoslovci 100 gl. pokroviteljnine in 5 gl. 50 nvč. darú; volilo pok. g. Fel. Knifca 89 gl. 47 nvč.; volilo pok. g. Ant. Špindlerja v Brežicah 10 gl.; gēna. Mārica Nadlišek nabrala v Trstu 55 gl. 79 nvč. v družbi z odborni-

camí, ga. Franja Špilar nabrala v Št. Petru na Notranjskem 4 gl. 64 nč., na Slančevem večeru v Črnomlju nabrali 8 gl.; podružnica v Vel. Pirešici 6 gl. 30 nč.; g. J. Šapla v Šturi 3 gl.; g. Ferdo Špilar v Št. Petru nabral na praznik sv. Cirila in Metoda 4 gl. 34 nč. — Bog živi in blagoslovi vse rodiljubne in milosrčne darovalce! Ta izkaz kaže, kako tokmujejo vsi kraji drage nam Slovenije za dobro stvar. Niti jedna podružnica naj ne bode imenovana na prihodnji glavni skupščini med spečimi! Na noge blagajniki!

Blagajništvo družbe sv. Cirila in Metoda.

Ovanajst zapovedij sotrudnikom časopisov. —

1. Napišite veliko misli v malo besedah. 2. Ne pišite dolgih člankov. 3. Piliti obliko in jezik. 4. Neuporabljajte nepotrebnih tujk. 5. Kar napišete, bodi zanimivo v slogu in v zanosnem jeziku. 6. Z glavo naj govori tudi srcé. 7. Držite se le stvari, osebnosti pustite na strani. 8. Bojte se samo Boga. 9. Ne uporabljajte svoje glasilo za samočastne namene. 10. Izdelajte vse popolno in točno za čast svoje stroke in za narod. 11. Pretehtajte pomen besede prej nego jo napišete. 12. Pišite le na eno stran papirja, druga bodi prazna. — Priporočamo sotrudnikom v posnemanje!

Affendakls ujet. Iz Marmaros-Szigeta poročajo dné 21. t.: Mednarodnega tatu Affendakisa ujeli so v Nemeth-Mokri delavci in ga izročili oblastim v Taracköczu.

Samomorilčeva reklama. Trgovec Schwarz v Kiš-Vardi na Ogerskem se je usmrtil. Predno je zapustil to solzno dolino, je dal nabiti velike lepake, na katerih se je bralo: Slavno občinstvo! Da se iznebim svoje žene, moram zapustiti ta svet. Prosim tudi nadalje Vašo blagonaklonjenost, kajti poskrbel sem, da se bode v moji trgovini tudi po moji smrti dobivalo najboljšje in najcenejše blago.

Koledar. Danes (25.): Jakob, apostol; Krištof, muč. — Jutri (26.): IX. pobink. nedelja. Ana, mati Marije Device. — V ponedeljek (27.): Pantaleon, mučenec; Natalija, mučenica. — Polna luna. — Solnce izide ob 4. uri 40 min., zatoni ob 7. uri 31 min. — Toplota včeraj: ob 7. uri zjutraj 27 stop., ob 2 pop. 26.5 stop. C.

Je zмота kratka — dolg je kës.

Iz nesrečneževnega dnevnika slovenakemu ljudstvu v pouk priobčil

F. R. Prek.
(Dalje.)

Ključ je zahreščal. Vrata so se odprla. Paznik je zaklical: „Na sprehod v dvorišče!“ Gremo torej. V dvorišču bilo je užé več ptičkov, pa brez perja. Šli smo na okrog, kakor bi medvede gonili. Zdaj sunil me je jeden, zdaj drugi. Ne grem dalje, raje stopim iz vrste, pa bom gledal vrabce, ki sedé na visokem zidu; saj užé več dnij nisem videl stvarice božje. „Vid's, vid's, vid's!“ čivkajo mi vrabci nasproti, kakor bi me zasmehovali. Grem raje v sobo. Vi vrabci pa bodite zdravi in veseli, saj ste prosti! Zlato solnce, sijaj in ogrevaj ljudi in stvarice božje, ki so te vredne; jaz pa se ti umakniti moram, ker te nisem vreden.

Zopet sem v sobi; ne v sobi, ne, ampak v luknji. „Kriv, kriv, kriv.“ Užé me je zavohal, ta zlobni vrabec, ter priletel na moje okence. Kaj mi neki ima še povedati? Vlečem se na slamnico, da ne bom gledal poredneža, naj pravi, kar hoče. „Kriv, kriv, kriv!“ „Vid's, vid's, vid's!“ „Ko sem kot novorojenec v zibki sedel s svojimi bratci in sestricami, v zibki — v starej luknjastej vrbi, — segal si vedno po nas ter trpinčil naše stariše, dokler te ni zasledil sosedov oče ter te pošteno zlasal, rekoč: „Ali se tako ravnaš po naukih tvojega učitelja, ki vam v šoli pri vsakej priliki naroča, varovati nedolžne, koristne ptičke, dajati njim hrane, ko je pod milim nebom najti ne morejo, delati njim vališča in zavetja, da nam ostanejo ohranjene, kajti one so naše velike dobrotnice, ker pokončavajo škodljivi marčes, da nam ne pokonča sadnege drevja!“ — „Vid's, vid's, vid's?“ Bog te je kaznoval. Sedaj, ko vsa narava ustaja, ko užé drevje zeleni, žito v klasje gré, črešnje dozorevajo, — — — sedi ti tukaj v tej zaduhlej luknji. Oči imaš, pa ne vidiš nič; ušesa imaš, pa ne slišiš nič. Za te je vsa narava mrtva, in ti si mrtev za njo. Kriv, kriv, kriv! Mudi se mi drugam: na zelene travnike, na polje, kjer se vse giblje ter poje Stvarniku hvalne pesmi; ti pa le zdihuj tukaj!“ — — —

Odletel je ta hudobni vrabec. Ne, ni hudoben; saj je resnico govoril, a resnica v oči kolje. Nedolžna živalica! Ni ti zibka tekla v lepej zidanej hiši; ni te povijala mamica v mehke plenice; ni te učila stara mati molitvic, da bi častila Vsegamočnega; nisi pohajala nobene šole, kjer bi se učila poštenega in pravičnega življenja, in vendar kak razloček je mej nama: ti si nedolžna in Bogu dopadljiva, kakor angelček, a jaz? — — —

(Pride še.)

Najnovejše vesti.

Dunaj 24. Ministerski predsednik grof Badeni je vsprejel danes odposlanstvo fabrikantov, ki mu je izročilo jako razsežno pritožbo proti socialistiški agitaciji med fabriškimi delavci. Grof Badeni je priznal pritožbe opravičenimi, očital pa je odposlanstvo, da so se fabrikantje premalo brigali za izvedenje zakonu o zavarovanju proti neizgodam.

Dunaj 24. Cesar je podelil red železne krone dru. Leopold Götzu. Götz je je bil referent o predlogi za volilno preosnovo.

Sredce 23. Razprava radi umorstva Stambulova prične v septembru. Obtožba je naperjena proti trem zaprtim in dvem odsotnim osebam. Poklicanih je 180 prič in bode razprava jako obsežna.

181 24. Ministerski predsednik baron Banffy došel je tu sem.

Budimpešta 24. Mednarodnega tatu in kaženca Affendakisa so priveli danes.

Lille (na Francoskem) 23. Na kongres socialistov došlo je tudi nekoliko nemških zastopnikov. Množica je priredila demonstracijo proti njim kričaje: Doli s Prusijo! Živela Alzacija-Loteringija!

Trgovinske brojavke in vesti.

Budimpešta. Pšenica za oven 6.29—6.30 Pšenica za spomlad 1896 6.64 do 6.65 — „ — „ Oves za jesen 5.13—5.14 Rž za jesen 5.17—5.19 Koruza za juli-avgust 3.57—3.59 maj juni 1897 3.84—3.85 nova f. 3.80—3.90. Pšenica nova od 78 kil. f. 6.65—6.80 od 79 kil. 6.75—6.85, od 80 kil. f. 6.80—6.90 od 81. kil. f. 6.85—7.00, od 82 kil. for. — „ — „, Ječmen — „ — „, prosa 2.25—5.50.

Pšenica: Ponudbe silne, povpraševanje boljše. Prodaja 30.000 mt. st. po nespremenjenih cenah. Vreme: vroče. Praga. Neravninasti sladkor for. 12.60, oktober-december 12.60.

Praga. Centrifugal novi, postavljene v Trst carino vred odpošiljatev precej f. 35.50—36. Cene: 37.50—38. Četvorni 39.50—40. V glavah (solih) 40.—. Havre. Kava Santos good average za juli 64.— za november 62.25, jako mlačno.

Hamburg. Santos good average za september 53.50 za marc 51.25, za marc 51.25 silno mlačno.

Dunajska borza 24. julija 1896.

	včeraj	danes
Državni dolg v papirju	101.65	101.70
„ „ v srebru	101.70	101.70
Avstrijska renta v zlatu	123.90	123.90
„ „ v krouah	101.20	101.15
Kreditne škojke	363.25	363.75
London 10 l. st.	119.75	119.70
Napoleoni	9.51	9.51
20 mark	11.73	11.73
100 ital. lir	44.45	44.40

Poslano.

Izjava.

Ker je „Slovenec“ z dné 8. t. m. št. 154 popolnoma neosnovano napadel našega tovariša, medicina Ivana Oražna, protestujemo podpisanci odločno proti povsem neopravičenemu napadu na poštenost svojega tovariša. Njegova poštenost je prevzvišena, da bi kedó mogel o nji dvomiti, najmanj pa oni „Dunajčan“ v „Slovencu“. Nadalje izjavljamo svečano, da je nesramna laž, „da se ga vse pošteno in resnobno velikošolstvo izogiblje“, ampak resnica je baš nasprotna.

Za slučaj, da „Slovenec“ ne zadostuje teh šestdeset podpisov, moremo resnico te naše izjave potrditi pričetkom prihodnjega akademičnega leta še s — tristo podpisi.

Na Dunaji 15. julija 1896.

Jur. R. Gruntar, agr. A. Gašpari, jur. A. Nagode, phil. J. Košnik, jur. J. Vrandić, jur. J. Benkovič, jur. V. Sušnik, jur. F. Novak, tech. J. Jager, mech. J. Verbič, ing. R. Zajec, tech. J. Turk, mech. M. Prelovšek, mech. Schweitzer, mech. J. Šega, mech. J. Mazi, ing. Kajzelj, ph. l. V. Valenček, techn. K. Kotnik, phil. J. Maselj, jur. F. Šupica, jur. V. Mauer, phil. Nachtigal, phil. F. Gorup, phil. A. Dolar, med. V. Kujundžić, med. V. Rosić, med. V. Milovanović, med. M. Andrejevič, med. J. Matanović, med. F. Dada, med. V. Vidmović, med. Jov. Popović, med. K. Natošević, med. M. Gjurić, jur. D. Šijan, jur. L. Stojišić, jur. V. Burkart, jur. N. Simonović, jur. S. D. Opačić, jur. S. pl. Georgijević, jur. A. Kujundžić, jur. M. Stojković, theol. in phil. B. Petrović, phil. N. Vesin, phil. N. Starčević, agr. K. Hibašić, agr. V. Tkalac, agr. C. Vojnović, jur. M. Babić, pharm. V. Rakić, jur. M. Simonović, jur. A. Šteković, med. K. Ivanić, med. N. M. Peeff, acad. K. Ticholoff, med. G. Mayr, L. Popović, med., M. Popović, med., K. Ivanović, med., D. Radojković, med.

NEČUVENO!

Nikdar več v življenju se ne ponudi ta redka prilika, da bi bilo dobiti

samo za 2 gld.

stedeče prekrasne in koristne predmete:

40 kosov za samo 2 gld.

1. Krasna lepo pozlačena ura z verižico, točno idoča, kar se jamči za jedno leto;
 1. Fina zapestnica za gospe iz pariškega zlata double;
 1. elegantna pariška naprsna igla za gospe nov facon;
 1. krasna svilena ovratnica, za gospe;
 1. krasna igla za ovratnice z umetnimi briljanti;
 3. jako elegantne naprsne gumbé iz zlata double z umetnimi briljanti;
 2. mehanična gumba za zapestnice s patent zapiralom;
 2. krasni gumbi za ovratnik iz zlata double;
 1. jako eleganten prstan za gospe z jako lepim kamenom;
 6. finih bartanih rut;
 1. fino žepno zrcalo s brušenim steklom;
 10. komadov finega angleškega papirja za pisma in
 10. komadov angleških omotov.
- Vsi ti navedeni, 40 kosov z uro vred, stanejo od sedaj naprej samo 2 gld.
Dobiva se dokler še v zalogi proti povzetju pri firmi za ure

F. WINDISCH

Krako, št. 1

NB. Kar ne ugaja, vprašajte se takoj nazaj.

ANTON ZIGOJ

brivec v Trstu, ulica Stadion št. 1 (v hiši g. F. Žitka) se priporoča najlepše slavnemu občinstvu za mnogobrojni obisk. Ima na razpolago vsakovrstne vonjave.

Zaloga pohištva

tvrdke Alessandro Levi Minzi

Trst, Via Riborgo, 21 in Piazza Vecchia št. 2, nasproti prehodšču pod ljudsko šolo v starem mestu.

Zaloga pohištva in tapetarij vseh slogov, lastnega izdelka. Bogato skladišče ogledal in vsakovrstnih slik. — Na zahtevanje ilustrovan cenik zastoj in franko. Naročeno blago stavlja se parnik, ali na železniško postajo, ne da bi za to računil stroške.

Usojam se niže podpisani javiti slavnemu občinstvu, da sem svojo gostilno v Bazovici

„Pri Lipi“

oddal drugemu voditelju. Jamčim za točno postrežbo z najboljšim vinom in kuhinjo.

Odličnim spoštovanjem

Josip Urbančič.

Zdravljenje krvi

Čaj „Tisečerni cvet“ (Millefiori).

Čisti kri ter je izvrstno sredstvo proti onim slučajem, če počé v želodcu, kakor proti slabemu prebavljanju in hemoroidam. Jeden omot za ozdravljanje, stoji 10 nč, ter se dobiva v odlikovani lekarni

PRAXMARER „Al due Mori“ Trst, veliki trg.

Praško domače mazilo

iz lekarne

B. Fragner-ja v Pragi

je staro najprej v Pragi rabljeno domače zdravilo, katero ohrani rane čiste in varuje vnetja in bolečine manjša ter bladi. — V puščah po 35 in 25 nč. Po pošti 6 nč. več.

Razpošilja se vsak dan.

Vsi deli embalaže imajo zraven stoječo zakonito deponovano varstveno znamko.

B. Fragner,

lekarna „pri črnem orlu“, v Pragi
Mala stran, vogel Šporkerjeve ulice 203.